

Μη μιλάς άλλο γι' αγάπη

/ Editorial

Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού

Δε ξέρω γιατί, αλλά σα να μου φαίνεται πως, όσο πιο πολύ αισθανόμαστε να μας λείπει κάτι, τόσο το μελετάμε, τόσο του κάνουμε αφιερώματα και παγκόσμιες ημέρες, του φτιάχνουμε κούπες, στυλό, μπλουζάκια, τραγούδια...

Δεν ξέρω αν υπήρξε ποτέ άλλη εποχή, όπου η λέξη «αγάπη» να είχε κατακλύσει τόσο πολύ τον προφορικό λόγο, τα γραπτά κείμενα, τις οθόνες... Θα άξιζε να μετρήσει κανείς πόσες φορές κάθε βράδυ γράφεται στην οθόνη μας ή ακούγεται στα σήριαλ. Μπορεί και να 'ναι η ιδέα μου, αλλά οι παλαιότεροι, όσο τους θυμάμαι, δεν μελέταγαν τόσο πολύ την αγάπη. Όμως οι πράξεις τους ήταν γεμάτες από αυτή τη γλυκιά αύρα της συντρεχτικότητας και της συμπόνιας, που εκδηλωνόταν αυτόματα, αυτονόητα, χωρίς να προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση, ούτε στους ίδιους, ούτε στους άλλους.

Δε λέω πως ήταν καλύτερες τότε οι εποχές, ούτε πως διαφθείρεται σταδιακά η φύση των ανθρώπων. Νομίζω όμως πως η δυσκολία και η ανάγκη της επιβίωσης έφερναν κοντύτερα τους ανθρώπους. Ακόμη και το καλώς νοούμενο συμφέρον της αμοιβαιότητας πρέπει να έπαιζε το ρόλο του: Σήμερα εγώ, αύριο εσύ.

Εμείς, σήμερα, την αγάπη, κυρίως την σκεφτόμαστε. Την εξετάζουμε, την αναλύουμε, προσπαθούμε να βρούμε κλίμακα και κριτήρια της έντασης και της ποιότητάς της. Ως λέξη, κυριαρχεί. Αν όμως έβαζες τους ανθρώπους να την ορίσουνε, θα έπαιρνες τόσες απαντήσεις, όσες και οι ερωτώμενοι. Όλοι πιστεύουν πως αγαπούν κι όλοι πως κανείς δεν τους αγαπάει. Όλοι νομίζουν πως την περιόρισαν σ' ένα ορισμό και πως βρήκαν επιτέλους το κλειδί της.

Μα η αγάπη προτιμά να κρύβεται και να αρνιέται να μπει τα μέτρα μας. Κάποτε πήρε ο Θεός το όνομά της και έντυσε το μυστήριό Του. Αν είναι κάτι ο Θεός, είναι αγάπη. Ούτε όμως Αυτόν ούτε αυτήν μπορούμε να στριμώξουμε στις λέξεις και τις

έννοιές μας. Κι όμως την ποθούμε, ξέρουμε πότε άγγιξε για λίγο την καρδιά μας και πότε την αφήνει πάλι ξεραμένη, παρά τις καλές μας, τις καλύτερές μας προθέσεις.

Μα, θα ρωτήσεις, τελειώνει η αγάπη, αποχωρεί η αγάπη.

Εγώ σου απαντώ: ΝΑΙ.

Κι εσύ πάλι θα μου πεις: Τότε, πώς ο Παύλος ήταν βέβαιος, πως η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει, πως ποτέ δεν τελειώνει;

Σωστά! Σκέψου λοιπόν:

Αν δεν τελειώνει εκείνη κι εμείς παγώνουμε, μήπως σημαίνει πως δεν ήμαστε πάντα έτοιμοι για το μυστήριό της; Μήπως μας δίνει διαρκώς ευκαιρίες και αποχωρεί διακριτικά, όταν δεν την αντέχουμε ή δεν την εκτιμούμε; Κι όταν τη χάνουμε, πώς την ξαναβρίσκουμε;

Δεν ξέρω! Κι ευτυχώς, κανείς δεν ξέρει! Γιατί αν το φτωχό μας μυαλό γεννούσε συνταγές και για την αγάπη, δεν θα 'χαμε κάτι να μας θυμίζει τις λίγες μας δυνάμεις. Δύσκολο; Να στο πω αλλιώς:

Ο κόσμος μας θέλει όλα να τα μετρά και να τα ελέγχει. Αυτή όμως δεν ελέγχεται. Όταν βαρεθούμε λοιπόν ν' αναζητούμε συνταγές, όταν απελπιστούμε πως η αγάπη θα γίνει ακόμη ένα λιθαράκι στον ναό της αλαζονείας μας, ίσως τότες να βρούμε μια αιτία να πετάξουμε στον ανοιχτό ουρανό, χωρίς βεβαιότητες και αλεξίπτωτα. Ίσως τότε αποφασίσουμε, αντί να την κυνηγάμε, να της δοθούμε. Κι ίσως τότε,

συντετριμμένοι απ' την ανεπάρκειά μας, απλώσουμε ένα χέρι, ζητώντας να ψηλαφίζουμε μια μεγάλη, πολύ μεγάλη ανοιχτή αγκαλιά.

Διψάμε γι αγάπη, μα στην πραγματικότητα δεν ξέρουμε τι ζητάμε. Δεν ξέρουμε ούτε τι είναι, ούτε πως ενεργοποιείται. Διαβάζουμε τον ύμνο της αγάπης του Αγίου Παύλου, μα πιο πολλά μας λέει για το τι δεν είναι η αγάπη, ίσα για να μην κοροϊδευόμαστε. Στο ξαναλέω, δεν ξέρουμε τι ζητάμε. Η αγάπη όμως μας ξέρει και ζητάει να μας κάνει δικούς της. Μια αγάπη, όχι θολή, ούτε αφηρημένη, ούτε γλυκερή. Μια αγάπη προσωπική, μια αγάπη αίματος, μια αγάπη προσφοράς. Ναι, γι' αυτό είμαι βέβαιος. Αν συνοδεύει κάτι την αγάπη, είναι η προσφορά και η θυσία.

Όμως... αναρωτιέμαι... μπορούμε να την ακολουθήσουμε; Δυνάμεις δεν έχουμε. Λίγες φορές αξιωθήκαμε τη γεύση της αγκαλιάς της. Μα εκείνες τις στιγμές αρκούν για να πιστέψουμε πως τα δικά μου αδύνατα τα βλέπει ο Θεός και μας λέει τα ίδια περίπου λόγια πού είπε στον Πέτρο, όταν καταποντιζόταν:

«Βρε παιδί μου ολιγόπιστο, τι διστάζεις; Έλα !!! Έλα!!! Σήκω!!!!. Εγώ τα ρυθμίζω για σένα. Δώστα μου όλα!!! Δώσε μου το «τίποτά» σου και πάρε Με!!! Πάρε τα όλα!!!»

Όταν φτάσεις να ψηλαφίσεις αυτήν την αγκαλιά θ' ακούσεις τόσα κι άλλα τόσα. Και να δεις, πράγμα περίεργο: Θα πάψεις και να ρωτάς. Θα λές στον εαυτό σου, «μα πως δεν έβλεπα την απάντηση!» Κι όταν βρεθείς σε καμιά παρέα και θέλετε να τραγουδήσετε για την αγάπη, εσύ μάθε να λες ένα παλιό τραγουδάκι:

«Μη μιλάς άλλο γι' αγάπη,
η αγάπη είναι παντού,
στην καρδιά μας στη ματιά μας
τρώει τα χείλη τρώει το νου.

Κι όταν θα 'χουμε υποφέρει
καλημέρα θα μας πει,
θα μας φύγει θα ξανάρθει
κι όλο πάλι απ' την αρχή.

Ο καθένας θα εννοεί ό, τι θέλει, εσύ όμως, που έμαθες τι είναι Σταυρός κι Ανάσταση, θα κολυμπάς στη γλύκα των κρυμμένων νοημάτων κι ένα μικρό, ένα τόσο δα μικρό δάκρυ εκείνη την ώρα θα σε παράκαλает να κυλήσει από το μάγουλό σου.

<http://bit.ly/2ZO8HjG>